

БОГЪТ НА НАДЕЖДАТА

Дейвид Уилкерсън

5 Август 1989

Наскоро, една обърквана сестра ми писа следните думи: „Аз съм ужасена. Мисля, че би било чудесно, ако паднат водородни бомби върху нас, особено върху мен и семейството ми. Всичко ще свърши бързо. Ще бъдем с Исус! Аз съм пенсионирана вдовица и няма мъж в семейството ни. Съпругът ми почина от рак. Току-що излязох от болницата и се възстановявам от счупен гръбнак. Имам две неомъжени дъщери, едната със здравословни проблеми и не работи вече две години. Ние страдаме ужасно през последните 16 години. Членовете на нашата църква са преследвани и всичките ми приятели жестоко страдат. В живота ми има основно страх и безпокойство. Г-н Уилкерсън, много сме наранени! Няма ли надежда за невястата на Христос? Моля, отговорете ми!“

Тази жена е само една от хилядите, които ни пишат за своето отчаяние и безнадеждност. Ние чуваме от толкова много хора, които дълбоко обичат Господа, че живеят в ситуации и условия, които изглеждат безнадеждни за тях. Говорят за бракове без изход, здравословни и семейни проблеми; използват фрази, като: „Няма изход!“, „Аз си причиних това и сега съм в затвора за цял живот!“, „Изглежда, Бог не ме чува - никога нищо не променя. Става още по-лошо!“, „Понякога се чудя дали си струва. Искан ми се Господ да дойде и да ме измъкне от тази яма!“, „Имам няколко добри дни, но след това ме обзема чувството, че съм безполезен и нищо не правя!“

Казано е, че единствените неща по-лоши от лудостта, са отчаянието и безнадеждността. Но слава на Господа, ние служим на Бог на надеждата! Гръцката дума за „надежда“ е ‘елпо’ и означава „да очаквам с удовлетворяващо доверие и желание.“ Апостол Павел написа до римляните: „А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярването, тъй щото чрез силата на Светия Дух да се преумножава надеждата ви“ (Римляни 15:13).

Павел представя една невероятна идея - „да се преумножава надеждата ви.“ Той има предвид: „да имате достатъчно, за да споделите; снабдяване, което прелива, прекомерно е, извън мярка!“ Някои може да си мислят: „Това звучи като жестока шега. В състоянието, в което се намирам в момента, всичко, което искам е, лъч на надежда, поне едно доказателство за отговорена молитва. Само един малък знак за промяна!“

Но, възлюбени, Божието Слово е вярно! Той е Бог на надеждата - надежда, която е прекомерна, прелива и е извън мярка. Павловата молитва за Божия народ беше: Той да „ви изпълни с всяка радост и мир във вярването.“ Това трябва да е нормалното състояние на всички християни: не само на добре приспособените, успяващи вярващи, но за всички! Бог не се подиграва със Своите наранени деца днес. Той е Бог на надеждата, готов да препълни душата ти с извънредно голяма, преливаща радост и мир чрез силата на Светия Дух в теб.

Павел каза: „Защото в тая надежда ние се спасихме; а надежда, когато се вижда вече изпълнена, не е вече надежда; защото кой би се надявал за това, което вижда? Но, ако се надяваме за онова, което не виждаме, тогава с търпение го чакаме” (Римляни 8:24-25).

И въпреки това, ние отговаряме с изискването да видим промяна в ситуацията си: „Аз ще се надявам, стига да видя малко движение или доказателство, че Бог работи за мое добро; просто нещо, за което да се хвана. Трябва да видя поне мъничка промяна. Как мога да се надявам, когато месеците минават и проблемите само се влошават?”

Но, „да се преумножава надеждата” е, да имаме извънредно голямо, преливащо търпение - повече от достатъчно търпение, за да „чакаме.” Виждате ли, радостта и мира идват, когато знаеш, че Бог държи всичко под контрол!

Безнадеждността е проклятието да се довериш на човек

„... Така казва Господ: 'Проклет да бъде оня човек, който уповава на човека, и прави плътта своя мишца, и чието сърце се отдалечава от Господа. Защото ще бъде като изтравничето в пустинята, И няма да види, когато дойде доброто, но ще обитава в сухите места в пустинята, в една солена и ненаселена страна. Благословен да бъде оня човек, който уповава на Господа, и чието упование е Господ. Защото ще бъде като дърво насадено при вода, което разпростира корените си при потока, и няма да се бои, когато настане пекът, но листът му ще се зеленее, и не ще има грижа в година на безводие, нито ще престане да дава плод.’” (Еремия 17:5-8).

Тук Еремия въвежда два неотменими закона за духовния живот: единият води до живот и надежда, а другият - до смърт и безнадеждност. Това са ключовете към разбирането на това защо някои християни се радват на постоянен мир и радост в Господа, докато други живеят в отчаяние и безнадеждност.

Еврейската дума, която Еремия използва за „проклятие”, означава „напълно отвращаващо.” С други думи, човекът, който се отклонява от Бога и вместо това се опира на човека, е напълно омразен за Него!

Как можете да знаете кога се доверявате на човек, вместо на Бог? Ако се чувствате сякаш се разпадате, когато някой ви разочарова, или ако действията на другите влияят на ходенето ви с Бог - тогава знайте, че вие се облягате на плътта!

Ако поставите доверието си в човек, гарантирано ви е, че в даден момент ще бъдете измамени и дълбоко разочаровани. „Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно, кой може да го познае?” (Еремия 17:9). Точно, когато си мислите, че познавате този човек, ще бъдете шокирани от неговите действия и ще признаете: „Никога не съм се очаквал това от нея или него.” Павел каза, че вярващите „не уповаваме на плътта” (Филипийци 3:3).

Голяма част от нараняването и безнадеждността, които преживявате, са резултат от разочарование от някой близък за вас, на който сте се доверили. Например, съпругата може да твърди: „О, ако съпругът ми се промени! Той наистина дълбоко ме наранява.

Пренебрегва ме и не се опитва да ме разбере. Думите му дълбоко ме прорязват. Той убива любовта ми. Бих била щастлива, ако можеше да се промени.”

Не, вие няма да сте щастлива! Когато Библията говори за упованието в плътта, има предвид собствената плът! Дори и съпругът ви да се превърне в перфектната половинка, говорейки ви мили неща, отнасяйки се с вас като царица - това няма да разреши проблема ви с отчаянието.

Вашият проблем не е проблемът съпруг или деца, а е проблемът Бог. Еремия казва, че вие сте като храст в пустинята: не виждате кога идва доброто, а по-скоро живеете в сухите места на пустинята. Това означава, че сте откъснати от истинското си снабдяване с щастие и надежда. Пренебрегнали сте Господа и не се приближавате при Неговата жива вода. Дошли сте като мъртъв, сух пустинен храст - безполезни и неплодни!

Вижте, вие се доверявате на някого или нещо друго, освен Бог, да ви донесе щастие и надежда. И дори, ако този човек направи това, което искате; или ако това, което сте вярвали, че ще разреши проблеми ви се случи - вие няма да видите доброто в него. То няма да ви промени. Вие все още бъдете отчаяни. Това, което сте си мислили, че би могло да разреши проблема ви, само ще ви накара да се почувствате по-зле.

Едно от най-големите чудеса на Америка е невероятния акведукт в Ню Йорк. Той е изцяло под земята, направен от тухли и се разпростира на много километри от северната част на щата, снабдявайки с вода този огромен град. Цяла армия от италиански имигранти била нужна за изграждането му. И така, какво би станало, ако този акведукт бъде прекъснат и изведнъж водоснабдяването към града бъде спряно? Ню Йорк Сити ще се превърне в напукано от сухота място ... в солена и ненаселена земя. Ние може да съществуваме без газ, но не и без вода.

Същото нещо се случва и в живота ни! Когато хората губят надежда, вместо да тичат към Господа, те млъкват и влизат вътре. Свиват се в себе си, забравят всяка надежда и сърцата им стават напукано от сухота място, солена земя. Един добър пример за това е Аби Хофман, хипи активист от 60-те. Той почина наскоро - извърши самоубийство. Малцина знаеха, че беше маниакално депресиран, стоеше затворен в стаята си в продължение на дни в ембрионална поза и не ставаше от леглото си. Той не можеше да се изправи срещу света. Беше намерен мъртъв под завивките - свит на топка.

Днес, дори християните изпитват огромно отчаяние, много подобно на това, което току-що описах. Но Бог казва на Своя народ: „Вие сте в отчаяние, просто защото нямате доверие в Мен. Вие се обръщате към другите - лекари, приятели, съветници, към медицината, финансите. Не сте окуражени от Моите обещания, а оставяте думите на хората да ви хвърлят в унии. Проклинате себе си, като не идвате при Мен. Чувствате се сухи, празни. Вие сте самотни, защото не черпите вода от Моят извор!”

Еремия описва „греха на Юда” (17:1) като грях на вярващите, а не на народите около тях. Грехът на Божия народ е това: в трудни времена, те не се обръщат към Него с вяра, а търсят помощ от плътта. Как ли Бог тъгува за това и за езика на безнадеждност, използван от

толкова много унили християни. Изтръпвам, когато чувам вярващите да използват следните думи на отчаяние: „Няма смисъл!“ „Няма никаква надежда!“ Израил използва същия този език, когато се отчаяха: „А те казват: ‘Напразно!’“ (Еремия 18:12).

В този пасаж, Бог посочва един ужасен грях, извършен от собствения Му народ. „Затова, така казва Господ: ‘Попитайте сега между народите. Кой е чул такива неща; Израилевата девица е извършила много ужасно нещо. Ще престане ли ливанският сняг от скалата на полето? Ще пресъхнат ли хладните води, които идат от далеч?’“ (Еремия 18:13-14).

Какво е това ужасно нещо, което Божият народ извърши?

Подобно на студените, освежаващи води, които се стичат при топящия се сняг, Бог непрекъснато снабдява Своя народ със сила. Водата на Ливан е вода на сила, която е неспирно течаща и на наше разположение. Въпреки това, Божият народ често продължаваше по пътя на сухота, празнота и тъга, казвайки: „Ние сме оставени на себе си. Просто ще вървим по собствения си път на изоставяне и ще останем нежелани!“

Това е картината на отчаяните християни, които са забравили Божиите обещания, които седят унили край течащия поток на Божията любов, мислейки: „Господ не работи в моя живот. Аз просто ще стисна зъби и ще направя най-доброто, на което съм способен. Ще се боря сам, ако се наложи. Няма смисъл да се надявам повече. Трябва да направя това, което мога, за да оцелея!“

Опасността от липсата на надежда е, че тя води до безразсъдство.

„Обаче Моите люде Ме забравиха, кадиха на суетни богове; и тия са ги направили да се препъват в пътищата си, в старите пътеки, за да ходят в обикалящите пътеки на ненаправен път“ (Еремия 18:15).

Улиците на нашия град и баровете са пълни с отчаяни хора - хора, които безразсъдно захвърлят живота си и дори се опитват да бъдат с човек, който ще ги нарани. Някои са дори ядосани на Бог, че не им помага, когато те искат.

Познавам съпругата на един служител, която изпадна в дълбока депресия. Тя се разболя от всички клюки и проблеми в църквата. Мислеше си, че Бог не им помага в проблемите, затова каза на съпруга си: „Не издържам повече.“ Решила да изостави него и двете им деца, и да избяга с един грешник. Сега седи по баровете и пие. “кадиха на суетни богове; и тия са ги направили да се препъват в пътищата си, в старите пътеки.”

Бих могъл да напиша книга, пълна с трагедиите на тези, които познавам, и които са толкова депресирани и обезнадеждени, че са станали безотговорни към живота си. Ако позволите на дявола да ви убеди, че сте безпомощна жертва - че сте безполезни, не ставате за нищо и никой - той ще ви накара да направите неща, които никога не сте вярвали, че са възможни. Включително и самоубийство!

Тази депресия води също и до духовен мързел. Хората си намират извинения, за да не правят нищо: „Просто ме остави на мира! Ще се оправя сам” - казват те. Вярват, че Бог ги е забравил. Но Писанието казва, че всичко това се случва, „защото Моите хора са ме забравили.”

Човек би помислил, че когато един християнин е отпаднал и наранен, той ще побегне към Господа и ще излее своята жалба пред Него. Но, не! Твърде често, униинето застоява в него и той става безчувствен, задържа проблемите за себе си и пропуска да призове Бог.

От там нататък пътят върви надолу. Можете да му изнасяте лекция, да го съветвате, да го молите и просите: „Знаеш, че всичко, което трябва да направиш е, да излееш сърцето си на Господа! Ти знаеш, че Той ще вдигне тежестта ти и ще строши веригите ти. Ти знаеш, че Светият Дух копнее да те утеши и да ти помогне.” Но те повече не искат да слушат. Ушите им са затворени, а сърцето им се е закоравяло. Те са пълни със самосъжаление и мързел. Всичко, което виждат сега е собствения им проблем, а не Исус!

Накратко - депресията, сухотата и безнадеждността, са преки резултати от това, че си лишен от ежедневното си снабдяване с Живата вода. Когато пренебрегнем вярата, молитвата и Словото - нашият достъп до течащите снежни води на Ливан - резултатът винаги е самота, безплодие и празнота .

„Блажен е оня човек, който уповава на Господа и чиято надежда е Господ.”

Слава Богу, има друг, непроменим закон: законът на надеждата - законът на живота! „Защото ще бъде като дърво насадено при вода.” Тук е разкрита тайната на живота в постоянна надежда - тайната да си пълен с радост и мир в Светия Дух. Тя не е в опитите за реформа и в обещанията ви към Бог, които не можете да спазите.

Човекът, който преживява това обещание, не може повече да бъде нараняван от хората, защото не се надява на тях. Неговите очаквания са в Господа. Той не се интересува от това, което хората казват или правят, а очите му са насочени единствено към Господа. И Той никога няма да разочарова или изостави!

„Защото ще бъде като дърво насадено при вода, което разпростира корените си при потока.” Една прекрасна еврейска дума се използва тук за „насадено”, която всъщност означава „присадено.” Вярата изкоренява сухия, безплоден пустинен храст, който е обгорян, самотен и грозен, и го присажда при живия поток на водите, извиращи от Ливан .

Давид каза: „Има една река, чиито води веселят Божия град [храм] Бог е всред него; той няма да се поклати; Бог ще му помогне, и то при зазоряване” (Псалми 46:4-5). И Давид каза на Бога: „Като посещаваш земята и я напояваш, Ти я преобогатяваш; реката Божия като е пълна с вода... Благославяш поникналото от нея” (Псалм 65:9-10).

Божията река, която изчерява всичко, до което се докосне

Вложи корените си дълбоко в Неговата река и няма да имаш страх, когато дойдат трудностите. Защото твоето „листо [външност] ще бъде зелено [свежо, живо].“ Сушата, гладът и нищета няма да ви засегнат, и постоянно ще дават плод.

Няма да бъдете постоянно уморени, плачещи, самотни, сухи и чувстващи се изоставени. Вместо това, ще бъдете присадени, просто като Му се доверите и повярвате в Него, докато си почивате в Словото Му. И скоро от вас ще израснат корени, дълбоко в реката на живота Му.

Защо някои вярващи винаги се радват и надеждата им се преумножава? Защо са пълни с мир и радост, и излъчват сиянието на духовния живот и здраве към всички, с които се срещат? Дали е защото те нямат проблемите ви? Не! Истината е, че те вероятно имат повече проблеми от вас, в действителност имат повече в сравнение с по-голяма част от останалите!

Но те са научили тайната да стоят вкоренени в Божията река. Ако сте се вкоренени в реката, на вас не ви е необходимо съживление, не се нуждаете от дъжд на благословения, от специално изливане, не ви е нужен прилив на внезапна победа. И тъй, като се наслаждавате на постоянния, неспиращ поток на животворната вода, вие не се движите постоянно от нищета към благословения, от ниски места към върхове, от съживление към студенина. Духовната изнемошляост не ви докосва, унищожителният пек на отстъпничеството няма да ви обърка. Вие черпите вода от Божията река на живота!

Ако трябва да избирам между съживление и вкореняване, винаги бих предпочел вкореняването. Защото, дълго време след като съживлението си замине, аз ще продължа да съм духовно съживен, защото корените ежедневно ще ме снабдяват с всичко, от което се нуждая.

Езекийл видя реката на живота, извираща от светилището. „А край реката, по бреговете ѝ от двете ѝ страни, ще растат всякакви видове дървета за храна, чиито листа няма да вехнат, нито плодът им да оскъден; всеки месец ще раждат нов плод, по причини че водата, която ги пои, изтича из светилището; и плодът им ще бъде за храна, а листът им за изцеление“ (Езекийл 47:12).

Бог показа на този пророк река, която извира от Неговия свят храм. С течение на времето, тя се разрасна от тънка струйка до река, в която можеше да се плува. Езекийл видя един човек, който измерваше растежа на потока на живота, докато стана „река, през която не можах да премина; защото водата беше се издигнала и бе станала вода за плуване, река непроходима“ (Езекийл 47:5). Виждате ли, ранната Църква опита вода, която достига до глезените; при Реформацията, водата стигна до кръста. А в нашият ден и епоха, водата се е повишила толкова много, че в нея може да се плува!

На брега на реката има много дървета, всяко от които е зелено и плодоносно. А кои са тези дървета? Всички с корени на доверие в Него. „И всяко одушевено, с което морето изобилва, ще живее на всичките места дето би отишла тая пълна река; и там ще има твърде голямо

множество риба по причина, че тая вода е дошла там и че водите на морето са се изцерили; понеже дето отиде реката, всичко ще живее” (Езекийл 47:9).

Тази река е Исус!

Да, реката е Исус – самото Му присъствие. В същия момент, в който отхвърлите всичките си съмнения и страх и извикате: „Господи, аз вярвам, и в Теб имам надежда, изобилна надежда” - ще бъдете присаден на бреговете на тази река чрез силата на Светия Дух.

Нека ви кажа защо е толкова важно да се вкорените дълбоко в Бог: защото най-лошото тепърва предстои!

„Ако тичаш с пешаците, и те те изморят, Тогава как ще се надваряш с конете? И макар, че в мирна страна си в безопасност, Но какво би направил в прииждането на Йордан?” (Еремия 12:5).

Това би трябвало да са добри времена. Ние живеем при лек валеж, в сравнение с идващата буря. Сега е детска игра в сравнение с предстоящите проблеми. Можете да си мислите, че минавате през нещо много ужасно, но то е значително спокойно в сравнение с бедствието, което скоро ще дойде на земята!

Сега трябва да се вкореним дълбоко. Ако не черпите сила от Него днес, вие няма да устоите, когато гъстата тъмнина покрие земята. Вие и аз сега сме тествани от „лека скръб” (2 Коринтяни 4:17), за да бъдем заведени при Господа и бъдем накарани да копаем дълбоко, за да стигнем до тайния резервоар на живота.

Излей сърцето си пред Бог с вяра!

Това е единственият начин да се развесели сърцето ти и да останеш в радост. „Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог Моите сълзи ми станаха храна денем и нощем ... Изливам душата си дълбоко в мене Защо си отпаднала, душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене? Надявай се на Бога: защото аз още ще Го славословя за помощта от лицето Му” (Псалм 42:2-5). Това е Божието послание към всички, които са „отпаднали,” към тези, които са натъжени, победени, мрачни, обезкуражени и безрадостни.

Защо съм депресиран? Защо съм мрачен и тъжен? Защо съм обзет от мъка? Защо скърбя? Давид дори не се опита да отговори на тези въпроси в този Псалм. Всичко, което можа да каже, е: „Надявай се на Бога! Той е помощта на лицето ми.”

За тези, които търпеливо чакат Бог: „денем Господ ще заръча за мене милостта Си, и нощем песента Му ще бъде с мене и молитвата към Бога на живота ми” (Псалм 42:8).

Бог е дал ясно предупреждение, че взима много сериозно това, че не Му служим с радост. Във Второзаконие 28-ма глава разбираме за всички проклетия и заболявания, които връхлитат върху невярващите: „Всички тия проклетии ще дойдат върху тебе Понеже не си

служил на Господа твоя Бог с веселие и със сърдечна радост поради изобилието на всичко” (Второзаконие 28:45-47).

Бог казва: „Вие сте се фокусирали върху дребни наранявания и несправедливости, и сте забравили всички благословения и чудесни неща, които съм направил за вас!”

Христос ще превърне безнадеждността ви в радост и ще ви облече с веселие, ако освободите вярата си в Него. „Обърнал си плача ми на игране за мене; съблякъл си ми вретещето и препасал си ме с веселие” (Псалм 30:11). Светии, радвайте се в Бога на надеждата и живеете!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1989 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The God of Hope](#) / [Богът на надеждата](#)